

BANDA

PROGRAMA

11

2 D'ABRIL

SALA 1 PAU CASALS

RÈQUIEM DE RUTTER

CARMEN SOLÍS I BARCELONA CLARINET PLAYERS

BANDA MUNICIPAL DE BARCELONA

PROGRAMA DE MÀ

AGUSTÍ CHARLES

(Manresa 1960)

IMAGES FROM THE BLACK WINDOWS

(Imatges de les finestres negres) - (2022) - Estrena absoluta - 18'

Basada en texts francesos de *Les Finestres* de R. M. Rilke

I. Fenêtre étrange (Finestra estranya)

Interlude I

II. Vers une autre vie (Des d'una altra vida)

Interlude II

III. Image bue (Imatge beguda)

Interlude III

IV. Heures émues (Hores tenses)

V. Fenêtre ultime (Darrera finestra)

ENRIC PALOMAR

(Badalona 1964)

TANZBILDER

Obra encàrrec del Barcelona Clarinet Players - (2022) - Estrena absoluta - 15'

I. Los tres bailarines

II. Bailarinas de azul

III. Upa-Upa

IV. La danza
V. Baile a orillas del Manzanares

PAUSA 20'

JOHN RUTTER
(Londres 1945)

RÈQUIEM

(1985) – Arranjament de Paul Noble – 35'

- I. Requiem Aeternam
- II. Out of the deep
- III. Pie Jesu
- IV. Sanctus
- V. Agnus Dei
- VI. The Lord is my shepherd
- VII. Lux aeterna

BANDA MUNICIPAL DE BARCELONA

CARMEN SOLÍS, SOPRANO

BARCELONA CLARINET PLAYERS

Javier Vilaplana, requint / Manuel Martínez, clarinet / Martí Guasteví, corno di bassetto /
Alejandro Castillo, clarinet baix

COR JOVE DE L'ORFEÓ CATALÀ

(Pablo Larraz i Oriol Castanyer, codirecció)

CORAL CANTIGA

(Montserrat Meneses, direcció)

JOSÉ R. PASCUAL-VILAPLANA, DIRECCIÓ

CLARINETS José Miguel Micó, solista / Natàlia Zanón, solista / Joana Altadill / Eduard Betes / Valeria Conti / Àngel Errea / Joan Estellés / Montserrat Margalef / Antonio Santos / Joan Tormo / Alexandre Escrivà* / German Guillen* / Laia Santamaria* / Clara Vilanova* / Jorge Iznardo*, requint / German Guillen*, clarinet alt / Carlos Ivorra*, clarinet baix **SAXÒFONS** Maurici Esteller, soprano / Dani Molina, alt solista / Marta Romero, alt / Armand Franco, tenor / José Jaime Rivera, tenor / Joan Soler, baríton **FLAUTES** Manuel Reyes, solista / Carme Arrufat / Paula Martínez, flautí **OBOÈS** Pilar Bosque, solista / David Perpiñán / Carla Suárez, corn anglès **FAGOTS** Daniel Ortuño, solista / Xavier Cervera / Laura Serra* **TROMPES** Oleguer Bertran, solista / German Izquierdo / Manuel Montesinos / Miguel Zapata / Jordi Guasp* **TROMPETES I FISCORNS** Patricio Soler, solista / Maurici Albàs / Santiago Gozálbez / Jesús Pascual / José Joaquín Salvador / Ramon Figueras **TROMBONS** Emilio Almenar / Francesc Ivars / Héctor Penades / Francisco Palacios, baix **BOMBARDINS** Rubén Zuriaga, solista / Pedro Rodríguez **TUBES** Toni Chelvi, solista / Francisco Javier Molina **CONTRABAIXOS** Enric Boixadós / Pere Loewe* **TIMBALES** Ferran Carceller, solista **PERCUSSIÓ** Mateu Caballé, solista / Ferran Armengol / Alejandro Llorens / Vicent Català* **ARPA** Laura Boschetti*

DIRECTOR TÈCNIC Joan Xicola

COORDINADORA EXECUTIVA Susanna Gamisel

ENCARREGADA DE LA BANDA Montserrat Margalef

ARXIVER Àlex Fernández

SERVEIS AUXILIARS Airun Serveis Culturals

* Col·laborador/ra

COMENTARI

per José R. Pascual-Vilaplana

De l'obscuritat a la llum

El contrast entre la llum i l'obscuritat és un símbol més de la dualitat vida i mort. El món de l'art ha emprat totes dues idees per representar tots dos estats de l'ésser humà. Tant a la vida com a la mort hi ha llum i hi ha fosc.

L'estada al cantó suís de Valais del poeta Rainer Maria Rilke (Praga, 1875 – Valmont, 1926) fou el germen de tota una sèrie de poemes en francès. De fet, *Les fenêtres*, una col·lecció de deu poemes, sortí publicada pòstumament en 1927 com una mena d'estel de les seues idees filosòfiques sobre Déu i sobre la mort. La senzillesa d'aquests versos deixa aflorar la profunditat del seu pensament: «És perquè et vaig veure / inclinada a la finestra última, / que vaig comprendre, que vaig boire / tot el meu abisme».

L'estètica musical del mestre Agustí Charles (Manresa, 1960) esdevé un espai d'expressió paral·lel a la profunditat i a les imatges poètiques de Rilke. Conegut no sols per les seues produccions artístiques sinó també per la seua tasca docent, el mestre Charles, deixeble de Josep Soler, Luigi Nono o Samuel Adler, és tot un erudit del color orquestral i de les seues combinacions. En *Images from the Black Windows* (Imatges des de les finestres negres) ens parla de l'obscuritat de l'ànima del poeta a través dels colors i les textures que la banda i la veu humana poden oferir, tot enlairant-se com a vehicles d'expressió poètica. Charles i Rilke acaben fent realitat una mateixa idea: el poema com a objecte d'art, el producte físic i elaborat a partir d'una consciència del fet artístic.

Aquesta idea de reproduir amb so una imatge artística es fa palesa també a l'altra estrena del concert d'avui. Enric Palomar (Badalona, 1964) és un dels compositors actuals més emblemàtics d'allò que podríem anomenar eclecticisme estilístic, atès que en la seua producció –tan simfònica com de cambra o operística–, hi trobem esteles del jazz, del flamenc, de la música ètnica, de la música antiga... Aquests materials es fonen amb l'estudi que fa d'autors com Falla, Gerhard, Ligeti, Adès o Abrahamsen. Aquesta barreja s'evidencia en l'obra que avui estrenarà la BMB amb els Barcelona Clarinet Players. *Tanzbilder* (Fotos de ball) és una atlegoria sonora de cinc quadres ben famosos de la història de l'art que tenen com a nexa la representació de la dansa: *Los tres bailarines* (1925) de Pablo Picasso (1881-1973), *Danseuses bleues* (1890) d'Edgar Degas (1834-1917), *Upa-Upa. La danse du feu* (1891) de Paul Gauguin (1848-1903), *La Danse* (1909) d'Henri Matisse (1869-1954) i *Baile a orillas del Manzanares* (1777) de Francisco de Goya (1746-1828). El so, la dansa i la pintura s'expressen amb les llums i les obscuritats de la paleta sonora de la banda i del quartet de clarinets solista, i beuen d'influències tan plàstiques com les del flamenc o de la música de Juan Vásquez (1500-1567). Tot conflueix en una imatge sonora del ball a través del mirall estilístic de Palomar.

Si en la primera obra del concert la música ens porta imatges de l'ànima i de la poesia, i en la segona obra ens endinsem en imatges de la pintura, la dansa i en evocacions musicals, el concert es tanca amb una missa de difunts creada per un compositor que pensa en la transcendència joiosa després de la vida. John Rutter (Londres, 1945) és un dels autors de música litúrgica més coneguts del panorama actual. La seua obra destaca per un lirisme i una ambientació sonora molt acurada i idiomàtica. En el seu *Rèquiem* (1985) per a soprano, cor i orquestra –avui interpretat en la versió per a banda de Paul Noble–, s'hi barregen cinc parts de la missa de difunts (“Requiem aeternam”, “Pie Jesu”, “Sanctus”, “Agnus Dei”, “Lux aeterna”) i dos textos en anglès corresponents als salm 130 (“Des de l'abisme et crido”) i al salm 23 (“El Senyor és el meu pastor”). A diferència d'altres misses de rèquiem, aquesta música ens convida a una recerca de la llum eterna plena de lirisme i d'esperança. El compositor dedica l'obra al seu pare (mort un any abans de la composició) i fa del dolor un exercici poètic ple de color vocal i instrumental.

Tot és fosc quan no trobem la llum. Però la llum s'evidencia quan coneixem la foscor. La vida acaba sent el camí d'anada i de retorn entre tots dos estats. Enmig d'aquest viatge, la literatura, la pintura o la música (entre d'altres) són el suport que ens permetrà recuperar l'alè que necessitem per continuar.

LLETRES

Descarrega les lletres del concert [aquí](#)

PRINCIPAL MITJÀ PATROCINADOR

EL PUNT AVUI+